

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/540/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112215226
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2112215226.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a členov senátu: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Martin Holič, v právnej veci navrhovateľa: Sociálna poisťovňa, IČO: 30 807 484, Ul. 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, proti odporcovi: D. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, A., t.č. ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, P.O.BOX 72/3A, Trnava, zastúpený advokátom: Mgr. Jozef Bačik, Andreja Žarnova 1, Trnava, o zaplatenie 10.751,62 Eur, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 16. júna 2014, č.k. 12C/38/2013-160 v jeho zamietajúcej časti, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 8.679,66 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku súd návrh zamietol. O trovách konania rozhodol, že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 238 ods. 1, 5 a 6 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, § 112 Občianskeho zákonníka, § 57 ods. 1 a 2, § 82 Občianskeho súdneho poriadku a vecne tým, že odporca dňa 26.01.2009 zaviniel dopravnú nehodu, pri ktorej bola okrem iných poškodená R. U.. Odporca bol rozsudkom Okresného súdu Trnava, č.k. 4T/4/2010 zo dňa 29.01.2010 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví a navrhovateľa súd odkázal s náhradou škody na občiansko-súdne konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.01.2010. Z predloženej lekárskej správy navrhovateľa zo dňa 10.06.2010 súd zistil, že v dôsledku dopravnej nehody bola poškodená práceneschopná od 14.05.2009 do 12.05.2010 a dňom 13.05.2010 jej bol priznaný invalidný dôchodok z dôvodu miery poklesu schopnosti zárobkovej činnosti 75%. Poškodená okrem iných zranení pri dopravnej nehode mala ťažké poranenie mozgu a v tom čase bola ležiaca, ťažko rozprávala s neistou prognózou. Naposledy bola na kontrole dňa 04.09.2013, kedy bol opakovane posudzovaný jej zdravotný stav a miera poklesu schopnosti zárobkovej činnosti zostala 75%. Po absolvovanej liečbe a rehabilitáciách je schopná krátkej chôdze v chodítku a inak len vo vozíku, naďalej ťažko rozpráva, vyžaduje dozor pri bežných činnostiach. Poškodenej boli vyplatené nemocenské dávky od 14.05.2009 do 12.05.2010 vo výške 1.963,90 Eur a od 13.05.2010 do 09.11.2013 dávky dôchodkového poistenia vo výške 8.787,72 Eur. Navrhovateľ dňa 19.02.2010 vyzval odporcu na uznanie a zaplatenie škody vo výške 1.416,50 Eur. Odporca výzvu prevzal dňa 15.03.2010 a dňa 01.04.2010 oznámil navrhovateľovi, že ich oprávnený nárok nespochybnuje, škodu neuhradil, nakoľko sa obrátil na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov.

Z pripojeného spisu 4T/4/2010 súd zistil, že navrhovateľ prihlásil náhradu škody z titulu vyplatených nemocenských dávok poškodenej od 14.05.2009 do 23.07.2009 vo výške 251,30 Eur v trestnom konaní dňa 23.07.2009.

Súd z pripojeného návrhu vo veci vedenej na Okresnom súde Piešťany č.k. 8C/139/2012 zistil, že Slovenská kancelária poisťovateľov sa domáha, aby súd zaviazal odporcu a majiteľa vozidla zaplatiť sumu 33.216,65 Eur s príslušenstvom z titulu poskytnutého poistného plnenia z predmetnej dopravnej nehody. Dopytom na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov súd zistil, že síce navrhovateľ predložil poisťovni potvrdenie o výške vyplatených nemocenských dávok poškodenej v sume 1.416,50 Eur, avšak poisťovňa z garančného fondu navrhovateľovi plnenie v tejto výške neposkytla. Teda uvedená suma nebola súčasťou žalovanej istiny v konaní na Okresnom súde Piešťany.

V danom prípade protiprávnosť konania odporcu bola ustálená v konaní támojšieho súdu 4T/4/2010, keď bol odporca uznaný vinným zo spáchania skutku, pri ktorom došlo k ublíženiu na zdraví poškodenej. Táto bola následne v dôsledku zranení z dopravnej nehody po vyčerpaní doby práceneschopnosti uznaná plne invalidnou a boli jej vyplatené nemocenské dávky vo výške 1.416,50 Eur a následne dávky dôchodkového poistenia vo výške 8.787,72 Eur. Odporca nezaplatil navrhovateľovi z titulu vyplatených dávok žiadnu čiastku.

Odporca vzniesol námietku premlčania, preto sa súd zaoberal otázkou, či boli jednotlivé uplatnené nároky navrhovateľom uplatnené včas v rámci trojročnej premlčacej lehoty.

Z nároku uplatneného navrhovateľom dňa 25.07.2012 vo výške 1.416,50 Eur za obdobie od 14.05.2009 do 31.01.2010 bol návrh podaný nesporne včas v rámci trojročnej premlčacej lehoty u nárokov vyplatených poškodenej za čas od 25.07.2009. Sporné zostalo len obdobie od 14.05.2009 do 24.07.2009, t.j. dávky vyplatené vo výške 88,70 Eur dňa 12.06.2009 a 162,60 Eur vyplatené 15.07.2009. Z pripojeného spisu súd zistil, že navrhovateľ si uplatnil náhradu škody v trestnom konaní dňa 23.07.2009 vo výške 251,30 Eur za nemocenské dávky vyplatené od 14.05.2009 do 23.07.2009, čím sa prerušilo plynutie premlčacej doby na čas do skončenia trestného konania, t.j. do 29.01.2010. Následne navrhovateľ podal návrh na súd dňa 25.07.2012, v ktorom sa domáhal zaplataenia nemocenských dávok od 14.05.2009 do 31.01.2010, t.j. svoj nárok si na súde uplatnil v rámci premlčacej lehoty troch rokov (§ 238 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z.z.). Navrhovateľ podaním doručeným súdu dňa 11.12.2013 si uplatnil zaplataenie sumy 547,40 Eur z titulu vyplatených nemocenských dávok poškodenej za obdobie od 01.02.2010 do 12.05.2010, t.j. v celom rozsahu po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. Táto začala plynúť u jednotlivých vyplatených nemocenských dávok dňa 16.03.2010, 16.04.2010, 15.05.2010 a 15.06.2010 a uplynula dňa 16.03.2013, 16.04.2013, 15.05.2013 a 15.06.2013, preto súd návrh v tejto časti zamietol po vznesení námietky premlčania odporcom.

Navrhovateľ ďalším podaním doručeným súdu dňa 03.01.2014 si uplatnil zaplataenie sumy 8.787,72 Eur z titulu vyplatených dôchodkových dávok poškodenej za obdobie od 13.05.2010 do 09.11.2013. Premlčacia lehota u dôchodkových dávok vyplatených poškodenej od 13.05.2010 do 02.01.2011 vo výške 1.524,56 Eur uplynula dňa 02.08.2013, 10.09.2013, 10.10.2013, 10.11.2013 a 10.12.2013, preto súd návrh v tejto časti zamietol. Vo zvyšku uplatnených dôchodkových dávok od 03.01.2011 do 09.11.2013 súd návrhu vyhovel, nakoľko bol podaný včas v rámci trojročnej premlčacej lehoty.

Na námietku odporcu, že škodu si navrhovateľ uplatnil duplicitne aj v konaní vedenom na Okresnom súde Piešťany súd neprihliadol, nakoľko bolo v konaní preukázané, že uvedenú škodu mu Slovenská kancelária poisťovateľov neuhradila. K ďalším vyjadreniam odporcu súd považuje za potrebné uviesť, že bolo povinnosťou odporcu presvedčiť sa, že vozidlo, ktoré si požičiava, má platnú poisťku. Keďže tak neurobil, musí znášať dôsledky svojho konania sám.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľa bol podaný čiastočne dôvodne, a preto súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku a zamietol návrh v premlčanej časti.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, keď navrhovateľ bol v konaní čiastočne úspešný v 81% (8.679,66 Eur) a odporca v 19%, t.j. celkový

úspech navrhovateľa je 62%. Súd čiastočne úspešnému navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy konania nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca s tým, že súd sa riadne nevyporiadal so všetkými relevantnými argumentmi, že rozsudok je nedostatočne odôvodnený, pričom v konaní poukazoval na zložitosť prípadu. Požiadal o pomoc Centrum právnej pomoci, kancelária Hlohovec, kde odovzdal na vec sa vzťahujúce písomnosti. Súd prvého stupňa však nepočkal na prevzatie jeho prípadu a vo veci rozhodol, čím došlo k porušeniu jeho práv, preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť. Poukázal na znenie jeho výroku a v tej súvislosti aj na to, že pri pôžičke lízingového vozidla, vôbec nie je zjavné, či toto má, alebo nemá platenú poisťku. Vôbec nepozná pána, ktorý mal lízingové vozidlo. Keď neboli platené leasingové splátky, aj leasingová poisťka bola porušená. V ďalšom poukázal na jeho nemajetnosť, aj keď vo výkone trestu je zaradený do práce, nie je schopný splniť rozsudkom mu uloženú povinnosť. Súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, keď nevykonal v plnom rozsahu navrhnuté dôkazy a nepočkal na prevzatie jeho „obhajoby“.

Navrhovateľ odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu odporcu podal písomné vyjadrenie a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok pre jeho vecnú správnosť potvrdil. Zdôraznil, že v danej veci povinnosť odporcu nahradiť škodu navrhovateľovi sa zakladá na rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/4/2010 zo dňa 29.01.2010, ktorým bol odporca uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona zo dňa 26.01.2006, následkom ktorého došlo k ublíženiu na zdraví poistenca navrhovateľa. Súd odkázal navrhovateľa s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 29.01.2010. Navrhovateľ sa domáha v konaní od odporcu zaplata 10.751,62 Eur z dôvodu, že poistenec navrhovateľa R. U., nar. XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom A. G. XXX, U., utrpela dňa 26.01.2009 ublíženie na zdraví v dôsledku dopravnej nehody, ktorý spôsobil odporca, následkom ktorej sa poškodená (poistenec) stala od 26.01.2009 dočasne práceneschopnou s poberaním nemocenských dávok od 14.05.2009 do 12.05.2010 a následne od 13.05.2010 invalidnou. Navrhovateľ vyplatil poistencovi za obdobie od 14.05.2009 do 09.11.2013 nemocenské dávky a dôchodkové dávky spolu v sume 10.751,62 Eur, čím mu vznikla škoda. Svoj nárok v konaní si uplatňuje ako nárok voči tretím osobám na náhradu škody v zmysle § 238 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, ide o nárok uplatnený voči tretím osobám na náhradu škody, ktorá vznikla navrhovateľke výplatom dávok v dôsledku ich zavineného protiprávneho konania (tretích osôb), výšku škody preukázala navrhovateľka potvrdením príslušnej organizačnej zložky Sociálnej poisťovne o vyplatení dávok. S poukazom na preukázaný skutkový a právny stav, keď odporca neuviedol v odvolaní žiadne skutočnosti, ktorými by sa súd prvého stupňa už nezaoberal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), prejednal vec v medziach a rozsahu odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné, pretože súd prvého stupňa vo veci zistil riadne skutkový stav potrebný pre právne posúdenie veci a vyvodil z neho i správny právny záver. Vo veci vykonal náležité dokazovanie v potrebnom rozsahu zhodnotením jeho výsledkov v súlade s § 132 O.s.p., dospel k správny skutkovým zisteniam a na ich základe vyvodil vo veci samej správny právny záver, keď na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré správne vyložil a svoje dôvody vedúce k danému rozhodnutiu aj náležite vysvetlil v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p.

Po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu a z neho vyplývajúceho skutkového stavu a právneho stavu, odvolací súd nezistil v postupe súdu prvého stupňa z hľadiska procesnoprávneho vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.) a z obsahu spisu nevyplýva, že by svojím konaním (rozhodnutím) odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, nakoľko súd prvého stupňa posúdil relevantné skutočnosti a okolnosti súhrnne a taktiež ich podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii bol dostatočne presvedčivý, rozhodnutie je prijateľné pre právnickú i laickú verejnosť, rovnako je racionálne, logické a spravodlivé. Argumenty súdu prvého stupňa podporujú príslušný záver o existencii uplatneného nároku. V odvolaní odvolateľ neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvého stupňa zisteného skutkového stavu a jeho právneho posúdenia alebo ktoré by neboli bývali známe. Z konania pred súdom prvého stupňa iným než napadnutým rozsudkom

vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné práve hodnotenie stavu veci.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa svojím návrhom podaným dňa 25.07.2012 na okresný súd domáhal, aby súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 1.416,50 Eur z titulu náhrady škody, ku ktorej došlo pri dopravnej nehode dňa 26.01.2009, vo výške vyplatených nemocenských dávok poškodenej R. U. za obdobie od 14.05.2009 do 31.01.2010. Podaním zo dňa 06.12.2013 doručeným súdu dňa 11.12.2013 požiadal navrhovateľ o rozšírenie petitu o sumu 547,40 Eur za nemocenské dávky vyplatené poškodenej za obdobie od 01.02.2010 do 12.05.2010. Súd uznesením č.I. 83 pripustil zmenu petitu na sumu 1.963,90 Eur. Navrhovateľ podaním zo dňa 27.12.2013 doručeným súdu dňa 03.01.2014 navrhol rozšíriť istinu o vyplatené dávky invalidného dôchodku poškodenej od 13.05.2010 do 09.11.2013 v celkovej výške 8.787,72 Eur. Súd uznesením č.I. 95 pripustil zmenu petitu na sumu 10.751,62 Eur.

Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že odporca dňa 26.01.2009 zaviniel dopravnú nehodu, pri ktorej bola okrem iných poškodená R. U.. Odporca bol rozsudkom tamojšieho súdu č.k. 4T/4/2010 zo dňa 29.01.2010 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví a navrhovateľa súd odkázal s náhradou škody na občiansko-súdne konanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.01.2010. Z predloženej lekárskej správy navrhovateľa zo dňa 10.06.2010 súd zistil, že v dôsledku dopravnej nehody bola poškodená práceneschopná od 14.05.2009 do 12.05.2010 a dňom 13.05.2010 jej bol priznaný invalidný dôchodok z dôvodu miery poklesu schopnosti zárobkovej činnosti 75%. Poškodená okrem iných zranení pri dopravnej nehode mala ťažké poranenie mozgu a v tom čase bola ležiaca, ťažko rozpráva s neistou prognózou. Naposledy bola na kontrole dňa 04.09.2013, kedy bol opakovane posudzovaný jej zdravotný stav a miera poklesu schopnosti zárobkovej činnosti zostala 75%. Po absolvovanej liečbe a rehabilitáciách je schopná krátkej chôdze v chodítku a inak len vo vozíku, naďalej ťažko rozpráva, vyžaduje dozor pri bežných činnostiach. Poškodenej boli vyplatené nemocenské dávky od 14.05.2009 do 12.05.2010 vo výške 1.963,90 Eur a od 13.05.2010 do 09.11.2013 dávky dôchodkového poistenia vo výške 8.787,72 Eur. Navrhovateľ dňa 19.02.2010 vyzval odporcu na uznanie a zaplatenie škody vo výške 1.416,50 Eur. Odporca výzvu prevzal dňa 15.03.2010 a dňa 01.04.2010 oznámil navrhovateľovi, že ich oprávnený nárok nespochybnuje, škodu neuhradil, nakoľko sa obrátil na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov.

Z pripojeného spisu 4T/4/2010 súd zistil, že navrhovateľ prihlásil náhradu škody z titulu vyplatených nemocenských dávok poškodenej od 14.05.2009 do 23.07.2009 vo výške 251,30 Eur v trestnom konaní dňa 23.07.2009.

Z predloženého prehľadu a výpisov z účtu navrhovateľa súd zistil, že nemocenské dávky boli poškodenej vyplatené za 5/2005 vo výške 88,70 Eur dňa 12.06.2009, za 6/2009 vo výške 162,60 Eur dňa 15.07.2009, za 7/2009 vo výške 168,- Eur dňa 14.08.2009, za 8/2009 vo výške 168,- Eur dňa 16.09.2009, za 9/2009 vo výške 162,60 Eur dňa 16.10.2009, za 10/2009 vo výške 168,- Eur dňa 13.11.2009, za 11/2009 vo výške 162,60 Eur dňa 15.12.2009, za 12/2009 vo výške 168,- Eur dňa 15.01.2010, za 1/2010 vo výške 168,- Eur dňa 15.02.2010, za 2/2010 vo výške 151,70 Eur dňa 15.03.2010, za 3/2010 vo výške 168,- Eur dňa 15.04.2010, za 4/2010 vo výške 162,60 Eur dňa 14.05.2010, za 5/2010 vo výške 65,10 Eur dňa 15.06.2010.

Z predloženého prehľadu a výpisov z účtu navrhovateľa súd zistil, že invalidný dôchodok za rok 2010 bol poškodenej vyplatený vo výške 1.524,56 Eur a to od 13.05.2010 do 09.09.2010 vo výške 782,34 Eur dňa 02.08.2010. Dňa 10.09.2010 bol vyplatený dôchodok vo výške 200,60 Eur, dňa 10.10.2010 vo výške 200,60 Eur, dňa 10.11.2010 vo výške 200,60 Eur, dňa 10.12.2010 vo výške 140,42 Eur. Následne bol invalidný dôchodok poškodenej vyplácaný vždy do 10. dňa v mesiaci a to za rok 2011 vo výške 2.451,60 Eur, za rok 2012 vo výške 2.533,20 Eur a od 01.01.2013 do 09.01.2013 vo výške 2.278,36 Eur.

Podľa rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/4/2010, bol odporca uznaný vinným zo spáchania skutku, pri ktorom došlo k ublíženiu na zdraví poškodenej. Táto bola následne v dôsledku zranení z dopravnej nehody po vyčerpaní doby práceneschopnosti uznaná plne invalidnou a boli jej vyplatené

nemocenské dávky vo výške 1.416,50 Eur a následne dávky dôchodkového poistenia vo výške 8.787,72 Eur. Odporca nezaplatil navrhovateľovi z titulu vyplatených dávok žiadnu čiastku.

Odporca vzniesol námietku premlčania, preto sa súd zaoberal otázkou, či boli jednotlivé uplatnené nároky navrhovateľom uplatnené včas v rámci trojročnej premlčacej lehoty. A dospel k správne záveru, že premlčacia lehota u dôchodkových dávok vyplatených poškodenej od 13.05.2010 do 02.01.2011 vo výške 1.524,56 Eur uplynula dňa 02.08.2013, 10.09.2013, 10.10.2013, 10.11.2013 a 10.12.2013, preto súd návrh v tejto časti zamietol. Vo zvyšku uplatnených dôchodkových dávok od 03.01.2011 do 09.11.2013 súd návrhu vyhovel, nakoľko bol podaný včas v rámci trojročnej premlčacej lehoty.

Odporca v odvolaní namieta nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie rozsudku, čo nie je dôvodné, v zmysle ust. § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku, a v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p. i uznesenia (použitých s odkazom na § 251 ods. 4 O.s.p.), súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že odôvodnenie rozhodnutia má obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti samotného výroku rozsudku. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Účelom odôvodnenia rozhodnutia predovšetkým je preukázať správnosť rozhodnutia a jeho odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia, t.j. musí byť preskúmateľné.

Spravodlivým prejednaním veci je súdne konanie, ktoré rešpektuje všetky procesné zásady a princípy, ktoré tvoria súčasť štruktúry základných ľudských práv a slobôd. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR I. ÚS 26/94 obsah práva na súdnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva na súdnu ochranu alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom je potom porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba potom rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny je potom aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Vyjadruje to aj znenie vyššie citovaného ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 148/2011, ktorý konštatuje, že podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom

rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúci ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 132 a § 157 ods. 1 O.s.p., m. m. I. ÚS 243/07), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.) musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda, inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd pritom musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.; obdobne napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07). Za arbitrárny, resp. nie dostatočne zdôvodnený treba považovať rozsudok všeobecného súdu aj vtedy, keď popri jednoznačnom právnom závere dospeje bez akéhokoľvek vysvetlenia či zdôvodnenia aj k protichodnému právnomu záveru. Rovnako treba kvalifikovať aj situáciu, keď všeobecný súd svoj právny záver nezdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzajú do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 154/05 z 28. februára 2006).

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia prvostupňového súdu s vyššie uvedenými kritériami, je zrejmé, že prvostupňový súd sa nimi dôsledne riadil, keď svoje rozhodnutie s poukazom na vyššie uvedené, zo všetkých relevantných hľadísk dostatočným spôsobom právne aj vecne stručne odôvodnil. Nemožno preto dať za pravdu odvolateľovi v tom, že rozsudok súdu prvého stupňa je v napadnutej časti nedostatočne odôvodnený a nepreskúmateľný.

Ďalším odvolacím dôvodom má byť odňatie mu možnosti mu konať pred súdom prostredníctvom právneho zástupcu.

Z obsahu spisu vyplýva, že súd pôvodnému návrhu navrhovateľ vyhoveli vydaním platobného rozkazu č.k. 36Ro/111/2012-11 zo dňa 18.09.2012, proti ktorému včas podal odporca odpor s odôvodnením. Navrhol návrh zamietnuť z dôvodu duplicitného uplatnenia, pretože Slovenská kancelária poisťovateľov podala návrh na Okresnom súde Piešťany a domáha sa zaplatenia poskytnutého poistného plnenia z titulu dopravnej nehody a domáhala sa okrem iného i škody uplatnenej navrhovateľom v tomto konaní. Podaním zo dňa 29.04.2013 doručeným súdu dňa 07.05.2014 vzniesol námietku premlčania. Odporca uviedol, že nepozná rozsah zranení poškodenej. Nevie aké dávky a kedy jej boli vyplatené. Poukázal na to, že vozidlo si požičal od štvrtej osoby a nevedel, že nemá zaplatené poistné a to napriek tomu, že išlo o vozidlo na leasing. Odporca tiež zareagoval na pripustenie zmeny návrhu uznesením zo dňa 21.01.2014, č.k. 12C/38/2013. Súd vo veci pojednával a rozhodol o veci bez prítomnosti odporcu, nakoľko tento je vo výkone trestu odňatia slobody, ale termín pojednávania mu bol vždy včas oznámený doručením predvolania na pojednávanie.

Súd prvého stupňa rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 16.06.2014. Odvolanie podal odporca sám 30.06.2014. V spise sa nachádza založené rozhodnutie Centra právnej pomoci Kancelárie Hlohovec sp. zn. 6191/2014, č.k. KaHC-29241/6191/2014-54523/2014 zo dňa 18.09.2014, ktorým bolo zmenené rozhodnutie Centra právnej pomoci zo dňa 08.08.2014 a na zastupovanie odporcu v konaní pred Okresným súdom Trnava sp. zn. 12C/38/2013 bol určený advokát Mgr. Jozef Bačík. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že Centrum o žiadosti odporcu o ustanovenie mu advokáta rozhodlo prvýkrát 08.08.2014, tzn. po rozhodnutí súdom prvého stupňa a aj po podaní odvolania odporcom. Až na námietky advokáta JUDr. Miloša Chrenku bolo vydané zmeňujúce rozhodnutie zo dňa 18.09.2014.

Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ súd prvého stupňa konal priamo s odporcom, keď tento nebol zastúpený advokátom, žiadnym spôsobom mu neodňal možnosť konať pred súdom. Centrom

ustanovený advokát ani do rozhodnutia veci odvolacím súdom sa o vec žiadnym spôsobom nezaujímal a vo veci neurobil žiadny úkon.

Ostatné odvolacie dôvody neboli odvolateľom žiadnym spôsobom konkretizované a nie je možné z odvolanie zistiť prečo považuje odporca napadnutý rozsudok za nesprávny. Čo sa týka námietky, že súd nevykonal dostatočné dokazovanie tak odvolací súd poukazuje na ust. § 120 ods. 1 O.s.p., v zmysle ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (o tento prípad sa však v danej veci nejedná).

Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť uviesť dôkaz na preukázanie tvrdených skutočností. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnuté pre rozhodnutie vo veci (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Každého z účastníkov teda zaťažuje dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení pod následkom neunesenia dôkazného bremena. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v návrhu a vo vyjadrení odporcu. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamena automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V sporovom konaní platí dispozičná a prejednacía zásada. Účastníci (na oboch procesných stranách) sú v ňom povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky (viď § 101 ods. 1 O.s.p.). Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nemusí vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania.

Z obsahu spisu pritom nevyplýva, že by súd nevykonal nejaký dôkaz, ktorý by bol účastníkmi navrhnutý.

Odvolacím súdom neboli zistené žiadne nedostatky týkajúce sa podmienok konania ani vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie, preto rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní mal úspech navrhovateľ, preto mu v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania, keďže navrhovateľ si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.